

EBA/GL/2015/09

11.09.2015

Riktlinjer

om betalningsåtaganden i enlighet med direktiv 2014/49/EU om
insättningsgarantisystem

EBA:s riktlinjer om betalningsåtaganden i enlighet med direktiv 2014/49/EU om insättningsgarantisystem

Riktlinjernas status

Detta dokument innehåller riktlinjer som har utfärdats enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010. I enlighet med artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste behöriga myndigheter och finansiella institut försöka följa riktlinjerna.

Av riktlinjerna framgår Europeiska bankmyndighetens (EBA) syn på lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn eller på hur unionslagstiftningen ska tillämpas inom ett särskilt område. Behöriga myndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010 som berörs av riktlinjerna ska följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin praxis (till exempel genom att ändra sina rättsliga ramar eller tillsynsrutiner), även när riktlinjerna i första hand riktas till finansiella institut.

Rapporteringskrav

Enligt artikel 16.3 i förordning (EU) nr 1093/2010 måste de behöriga myndigheterna meddela EBA om de följer eller avser att följa dessa riktlinjer, alternativt ange skälen till att de inte gör det, senast den 11.11.2015. Om någon sådan anmälan inte inkommer inom denna tidsfrist kommer EBA att anse att de behöriga myndigheterna inte följer riktlinjerna. Anmälningar ska lämnas på det formulär som tillhandahålls på EBA:s webbplats till compliance@eba.europa.eu med hänvisningen "EBA/GL/2015/09". Anmälningar ska inges av personer som har befogenhet att rapportera om hur reglerna efterlevs på de behöriga myndigheternas vägnar. Alla förändringar i graden av efterlevnad måste rapporteras till EBA.

Anmälningarna kommer att offentliggöras på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3.

Avdelning I – Ämne, tillämpningsområde och definitioner

1. Enligt artikel 10.3 andra stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem ska EBA utfärda riktlinjer om betalningsåtaganden. I dessa riktlinjer fastställs därför de villkor som ska finnas med i avtalsgrundade eller lagstadgade arrangemang för kreditinstituts betalningsåtaganden gentemot insättningsgarantisystem samt kriterier för godkännande och hantering av säkerheter.
2. Dessa riktlinjer riktar sig till
 - a) insättningsgarantisystem och utsedda myndigheter enligt definitionerna i artikel 2.1.1 respektive 2.1.18 i direktiv 2014/49/EG,
 - b) resolutionsmyndigheter enligt definitionen i artikel 4.2 iv i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten) och senare ändringar (EBA-förordningen) samt
 - c) de behöriga myndigheter som avses i artikel 4.2 i i förordning (EU) 1093/2010 när det gäller behandlingen av betalningsåtaganden.

Dessa riktlinjer är tillämpliga i enlighet med nationella rättsliga ramar som ger insättningsgarantisystem eller utsedda myndigheter befogenheter att godta betalningsåtaganden inom ramen för de tillgängliga finansiella medel som ska tas med i beräkningen för att nå målnivån.

3. Om insättningsgarantisystemet administreras av ett privat företag bör de utsedda myndigheterna kontrollera att systemet enligt den lagstiftning som detta arrangemang lyder under åtnjuter det skydd för fordringsägare som följer av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/47/EG av den 6 juni 2002 om ställande av finansiell säkerhet.
4. Resolutionsmyndigheterna bör informera de utsedda myndigheterna om att när de utövar sina befogenheter i enlighet med artiklarna 69, 70 och 71 i direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag ska de se till att insättningsgarantisystemet ges ett effektivt skydd som fordringsägare.
5. I riktlinjerna gäller följande definitioner:
 - i. *betalningsåtaganden*: betalningsåtaganden enligt definitionen i artikel 2.1.13 i direktiv 2014/49/EU.
 - ii. *lågriskstillgångar*: lågriskstillgångar enligt definitionen i artikel 2.1.14 i direktiv 2014/49/EU. Lågriskstillgångar som ställs som säkerhet enligt dessa riktlinjer kan bestå av finansiella instrument eller likvida medel.

- iii. *avtal om betalningsåtagande*: den överenskommelse som görs mellan insättningsgarantisystemet och kreditinstitutet och som innehåller villkor för att ett kreditinstituts betalningsåtaganden ska få räknas in i insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel, och i synnerhet (i) insättningsgarantisystemets angivelse av betalningsåtagandebeloppet och (ii) kreditinstitutets oåterkalleliga och säkerställda skyldighet gentemot insättningsgarantisystemet att betala betalningsåtagandebeloppet på insättningsgarantisystemets begäran inom den tidsfrist som anges i överenskommelsen.
- iv. *betalningsåtagandebelopp*: den andel av avgifterna till insättningsgarantisystemet och det monetära belopp som kreditinstitutet förbinder sig att tillhandahålla genom betalningsåtagandet enligt villkoren i avtalet om betalningsåtagande.
- v. *avtal om finansiell säkerhet*: i linje med definitionen i artikel 2.1 c i direktiv 2002/47/EG ett avtal som lyder under lagstiftningen om införlivande av direktiv 2002/47/EG enligt vilket ett kreditinstitut garanterar sina skyldigheter enligt avtalet om betalningsåtagande genom att ställa säkerhet i form av lågrisktillgångar gentemot insättningsgarantisystemet, varvid den fulla äganderätten till den lågrisktillgång som ställs som säkerhet kvarstår hos kreditinstitutet när säkerhetsrätten är fastställd.
- vi. *avtal om finansiell äganderättsöverföring*: i linje med definitionen i artikel 2.1 b i direktivet om ställande av finansiell säkerhet ett avtal som lyder under lagstiftningen om införlivande av direktivet om ställande av finansiell säkerhet, enligt vilket ett kreditinstitut garanterar sina skyldigheter enligt avtalet om betalningsåtagande genom att överföra full äganderätt till lågrisktillgångarna till insättningsgarantisystemet.
- vii. *avtal om finansiellt säkerhetsställande*: avtal om finansiell säkerhet eller finansiell äganderättsöverföring.
- viii. *utlösande händelse*: en händelse som medför att skyldigheten att betala betalningsåtagandebeloppet påskyndas så att den inträder omedelbart. Enligt villkoren i avtalen om finansiellt säkerhetsställande och i linje med artikel 2.1 l i direktiv 2002/47/EG eller genom tillämpning av lag en utlösande händelse som ger insättningsgarantisystemet rätt att realisera de lågrisktillgångar som har ställts som säkerhet av kreditinstitutet genom att försälja eller tillägna sig dem, utan föregående meddelande om behörighet eller tillstånd.
- ix. *likvidationsförfarande*: likvidationsförfarande enligt definitionen i artikel 2 i direktiv 2001/24/EG om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut.

- x. *rekonstruktionsåtgärder*: rekonstruktionsåtgärder enligt definitionen i artikel 2 i direktiv 2001/24/EG om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut.
- xi. *åtgärder för tidigt ingripande*: de åtgärder som vidtas av de behöriga myndigheterna i enlighet med artiklarna 27 till 30 i direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.
- xii. *krishanteringsåtgärder*: krishanteringsåtgärder enligt definitionen i artikel 2.102 i direktiv 2014/59/EU om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Avdelning II – Vägledning om betalningsåtaganden

Del 1 – Allmänt

6. Direktiv 2014/49/EU syftar till att harmonisera finansieringen av insättningsgarantisystem ¹ genom en kombination av förhands- och efterhandsfinansiering.
7. Enligt artikel 10.3 i direktiv 2014/49/EU får de tillgängliga finansiella medel som ska tas med i beräkningen för att nå målnivån innefatta betalningsåtaganden, under förutsättning att den totala andelen av betalningsåtaganden inte överstiger 30 procent av totalbeloppet för de tillgängliga finansiella medel som anskaffats i enlighet med denna artikel.
8. Denna bestämmelse innebär en skyldighet för medlemsstaterna att ge de utsedda myndigheterna eller insättningsgarantisystemen befogenheter att godta betalningsåtaganden upp till 30 procent av de tillgängliga finansiella medlen. Artikel 10.3 i direktiv 2014/49/EU bör dock inte förstås som att kreditinstituten automatiskt har rätt att betala sina avgifter i form av betalningsåtaganden, och att de kan göra denna rättighet gällande gentemot insättningsgarantisystemen. Insättningsgarantisystemen bör tillämpa denna mekanism på basis av icke-diskriminerande kriterier. Insättningsgarantisystemen bör inte godta att någon deltagare tillhandahåller en större andel än 30 procent av sin förhandsfinansiering i form av betalningsåtaganden.
9. De utsedda myndigheterna bör kontrollera att de avtal om betalningsåtaganden och om finansiellt säkerhetsställande som insättningsgarantisystemen och kreditinstituten ingår är förenliga med dessa riktlinjer.

¹ Skäl 27 i direktiv 2014/49/EU.

Del 2 – Avtal om betalningsåtagande

10. Betalningsåtagandenas giltighet bör vara avhängig av att individuella skriftliga avtal om betalningsåtaganden har ingåtts mellan insättningsgarantisystemen och deras medlemsinstitut. Varje gång ny förhandsfinansiering behöver tas in bör ett nytt avtal om betalningsåtagande ingås. Alternativt bör ett befintligt ramavtal ändras eller kompletteras varje gång så att nya behov av förhandsfinansiering tillgodoses.
11. Avtal om betalningsåtaganden bör minst innehålla följande:
 - a) Betalningsåtagandebeloppet.
 - b) En oåterkallelig skyldighet för kreditinstitutet att göra den utlovade kontantbetalningen av betalningsåtagandebeloppet när insättningsgarantisystemet så begär, utan otillbörligt dröjsmål och senast inom två arbetsdagar efter mottagandet av det meddelande som avses i punkt c nedan. Insättningsgarantisystemen bör åtminstone kräva att en del av de oåterkalleliga betalningsåtagandena, eller alla, fullgörs om utnyttjande av tillgängliga finansiella medel har medfört att andelen oåterkalleliga betalningsåtaganden av de tillgängliga finansiella medlen överstiger det övre gränsvärde som systemet har fastställt i enlighet med direktiv 2014/49/EU och punkt 8 i dessa riktlinjer. Betalningsfristen bör reduceras till en arbetsdag om den behöriga myndigheten eller resolutionsmyndigheten vidtar åtgärder för tidigt ingripande eller krishanteringsåtgärder gentemot kreditinstitutet. Avtalet bör inte tillåta att betalningsåtagandebeloppet minskas eller att avtalet om betalningsåtagande avslutas utan medgivande av insättningsgarantisystemet.
 - c) En bestämmelse om att insättningsgarantisystemet ska tillställa kreditinstitutet ett meddelande genom något effektivt kommunikationsmedel med mottagningsbevis när insättningsgarantisystemet inforrdar kontantbetalningen av betalningsåtagandebeloppet.
 - d) En skyldighet för kreditinstitutet att omedelbart underrätta insättningsgarantisystemet om händelser som påverkar institutets förmåga att fullgöra sina skyldigheter eller insättningsgarantisystemets förmåga att göra sina rättigheter gällande enligt avtalet om betalningsåtagande eller om finansiellt säkerhetsställande, till exempel en nedgradering av institutets kreditbetyg av ett externt kreditvärderingsföretag, väsentliga förändringar av försiktighets-skäl, verksamhetsförändringar eller värdeminskningar hos de lågriskstillgångar som har ställts som säkerhet.
 - e) En bestämmelse om att avtal om finansiell säkerhet eller om finansiell äganderättsöverföring ska ingås mellan insättningsgarantisystemet och kreditinstitutet för att garantera kreditinstitutets skyldigheter enligt avtalet om betalningsåtagande genom att kreditinstitutet ställer lågriskstillgångar som är fria

från anspråk från tredje part och tillgängliga för insättningsgarantisystemet som säkerhet gentemot insättningsgarantisystemet.

12. Dessa riktlinjer påverkar inte möjligheten att innehållet i dem i enlighet med nationella lagar helt eller delvis tillämpas via lagstadgade bestämmelser, däri inbegripet bestämmelser om avtal om betalningsåtaganden och om finansiellt säkerhetsställande, förutsatt att dessa lagbestämmelser minst leder till resultat som motsvarar de som anges i avtalen mellan ett insättningsgarantisystem och dess deltagare när det bland annat gäller fullgörandet av kreditinstitutets skyldighet att betala betalningsåtagandebeloppet, kreditinstitutets överlämnande av säkerhet för betalningsåtagandet i form av lågrisktillgångar så att de är tillgängliga för insättningsgarantisystemet, insättningsgarantisystemets rätt att omedelbart realisera lågrisktillgångarna om en utlösande händelse inträffar samt överensstämmelse med krav och tidsramar i direktiv 2014/49/EU och andra tillämpliga EU-bestämmelser.

Del 3 – Avtal om finansiellt säkerhetsställande

13. För att skydda insättningsgarantisystemets ställning som fordringsägare bör ett avtal om finansiellt säkerhetsställande uttryckligen innehålla följande villkor:
 - a) Kreditinstitutet förbinder sig att ersätta de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet när de förfaller eller inte längre uppfyller kraven i del 6 och 7 i dessa riktlinjer eller i de särskilda fall som har överenskommit med insättningsgarantisystemet, så att betalningsåtagandet alltid garanteras av en tillräcklig säkerhet.
 - b) Om ett avtal om finansiell säkerhet ingås har kreditinstitutet inte rätt att avyttra säkerheten (till exempel att sälja eller inteckna den).
 - c) Kreditinstitutet är skyldigt att utöka de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet på begäran av insättningsgarantisystemet om värdet av den underliggande tillgången efter det avdrag som avses i del 7 i dessa riktlinjer eller med utgångspunkt från tillämplig växelkurs för likvidsäkerheter kommer att understiga betalningsåtagandebeloppet.
 - d) Bestämmelser om minst följande utlösande händelser:
 - (i) Utebliven betalning från kreditinstitutet av betalningsåtagandebeloppet inom den tidsfrist som anges i avtalet om betalningsåtagande på uppmaning av insättningsgarantisystemet.
 - (ii) Underlåtenhet från kreditinstitutets sida att ersätta de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet när de förfaller eller inte längre uppfyller kraven i del 6 och 7 i dessa riktlinjer eller i de särskilda fall som har överenskommit med insättningsgarantisystemet.

- (iii) Underlåtenhet från kreditinstitutets sida att utöka sina säkerheter på begäran av insättningsgarantisystemet om täckningsnivån underskrids, i enlighet med del 7 i dessa riktlinjer.
- (iv) Återkallelse av kreditinstitutets auktorisation.
- (v) Om kreditinstitutet är föremål för andra rekonstruktionsåtgärder än åtgärder för tidigt ingripande eller krishanteringsåtgärder eller är föremål för ett likvidationsförfarande.

Om ett institut upphör att ingå i ett insättningsgarantisystem utan att någon av de ovan nämnda utlösande händelserna inträffar bör insättningsgarantisystemet vidta de åtgärder som bäst lämpar sig för att bevara tillgången till den utlovade finansieringen.

I detta syfte kan insättningsgarantisystemet antingen

- (1) kräva att åtagandet fullgörs,
- (2) anse att institutet, som inte längre ingår i det insättningsgarantisystem som har uteslutit det från deltagande, ändå är bundet av åtagandet och kräva att det fullgörs senast när det förfaller enligt avtalet om betalningsåtagande om inte avtalet om betalningsåtagande förlängs eller
- (3) godta att åtagandet överförs till en annan part i samband med en sammanslagning eller ett förvärv.

Om ett kreditinstitut upphör att ingå i ett insättningsgarantisystem och går med i ett annat, bör det första insättningsgarantisystemet se till att finansiella medel motsvarande de tolv månaderna före det att kreditinstitutet dragit sig ur systemet överförs till det andra systemet, antingen genom att kräva att åtagandet fullgörs och överföra intäkterna till det nya insättningsgarantisystemet eller genom att överlåta avtalet om betalningsåtagande till det nya systemet efter överenskommelse med detta och kreditinstitutet.

Om bytet av insättningsgarantisystem är följden av att en resolutionsåtgärd tillämpas, bör insättningsgarantisystemen samråda med resolutionsmyndigheten innan de fattar beslut om betalningsåtaganden och därvid ta hänsyn till resolutionsmålen, däribland att skydda insättarna².

- e) När en utlösande händelse inträffar bör insättningsgarantisystemet realisera eller tillägna sig de lågriskstillgångar som har ställts som säkerhet i enlighet med villkoren i avtalet om finansiellt säkerhetsställande.

² Artikel 31 i direktiv 2014/59/EU, EUT L 173/190, 12.6.2014.

- f) Insättningsgarantisystemet bör frisläppa och återlämna de lågrisktillgångar som har ställts som säkerhet när kreditinstitutet gör en kontantbetalning av betalningsåtagandebeloppet.
- g) Det bör fastställas vilken part som har rätt till intäkterna (ränteintäkter, utdelningar etc.) av de lågrisktillgångar som har ställts som säkerhet (antingen insättningsgarantisystemet eller det deltagande institutet).

Del 4 – Överlämnande av säkerheter till insättningsgarantisystemet

- 14. Enligt avtalet om finansiellt säkerhetsställande bör insättningsgarantisystemet tillse att kreditinstitutet överlämnar lågrisktillgångarna till systemet på något av de sätt som anges i direktiv 2002/47/EG, så att insättningsgarantisystemet innehar eller kontrollerar dem.
- 15. Detta överlämnande från kreditinstitutet till insättningsgarantisystemet bör genomföras genom att säkerheten krediteras enligt följande:

- a. Om ett avtal om finansiell säkerhet finns, bör de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet sättas in på ett konto för likvida medel eller värdepapper (i) hos en av den utsedda myndigheten eller insättningsgarantisystemet godkänd depåhållare eller mellanhand som kan lämna fullständig, korrekt och aktuell information om både kreditinstitutet och lågrisktillgångarna och (ii) så att de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet av kreditinstitut i enlighet med avtalet om finansiell säkerhet kan registreras.

I detta fall bör insättningsgarantisystemet eller de utsedda myndigheterna endast godkänna depåhållare och mellanhänder som garanterar att lågrisktillgångarna hålls fullständigt åtskilda och skyddade samt lättillgängliga för insättningsgarantisystemet på begäran, för att förhindra att kreditinstitutet eller insättningsgarantisystemet åsamkas förluster genom att depåhållaren går i konkurs eller blir insolvent. De bör också se till att depåhållarna inte får avyttra de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet och att de genom avtal har avstått från eventuella rättigheter att innehålla eller pantsätta lågrisktillgångarna som de annars skulle ha.

- b. Om ett avtal om finansiell äganderättsöverföring finns, bör tillgångarna sättas in på ett konto för likvida medel eller värdepapper hos insättningsgarantisystemet, så att de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet av kreditinstitut i enlighet med avtalet om finansiell äganderättsöverföring kan registreras. Den utsedda myndigheten eller insättningsgarantisystemet bör se till att depåhållarna inte får avyttra de lågrisktillgångar som lämnas som säkerhet och att de genom avtal har avstått från eventuella rättigheter att innehålla eller pantsätta lågrisktillgångarna som de annars skulle ha.

Om ett insättningsgarantisystem har rätt att ta emot insättningar från deltagarna, kan kreditinstituten deponera likvidsäkerheter direkt hos insättningsgarantisystemet.

Del 5 – Kriterier för kontroll av om säkerheterna är fria från anspråk från tredje part

16. Enligt artikel 2.1.13 i direktiv 2014/49/EU måste säkerheterna vara fria från anspråk från tredje part. Därför bör inte insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna godta lågriskstillgångar som redan är in-tecknade eller har ställts som säkerhet genom pantsättning eller andra säkerhetsarrangemang.
17. De tillgångar som tillhandahålls enligt ett avtal om finansiellt säkerhetsställande måste vara lagligen realiserbara och det får inte finnas några anspråk på dem. Det bör inte vara möjligt för tredje part att ingripa och med framgång göra anspråk på de tillgångar som ställts som säkerhet eller på någon rättighet som hör samman med dem.
18. Därför bör avtalet om finansiellt säkerhetsställande innehålla bestämmelser om att kreditinstitutet ska försäkra och garantera att inga lågriskstillgångar som lämnas som säkerhet samtidigt in-tecknas eller används som säkerhet gentemot någon tredje part eller för att garantera någon redan befintlig skyldighet gentemot insättningsgarantisystemet, samt försäkra att inga tillgångar som används enligt avtalet om finansiell säkerhet kommer att användas som säkerhet gentemot någon tredje part.

Del 6 – Kriterier för godkännande och hantering av säkerheter

19. Enligt direktiv 2014/49/EU bör insättningsgarantisystemen endast godta lågriskstillgångar som säkerheter för betalningsåtagandebeloppen. Insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna bör fastställa lämpliga kriterier för godkännande av säkerheter med hänsyn tagen till emittenternas kredit- och marknadsrisker och tillgångarnas likviditet, i syfte att undvika icke-likvida tillgångar. De bör också ta hänsyn till koncentrations- och valutarisker. Kriterierna för godkännande av säkerheter ställda till Europeiska centralbanken (ECB) eller nationella centralbanker i Europeiska unionen bör i princip anses uppfylla kraven i denna del 6 av riktlinjerna.
20. Insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna bör också fastställa exponeringsgränser som säkerställer att alla kreditinstitut har en hög diversifiering av sina tillgångar, åtminstone när det gäller emittenter och löptider. För mindre institut som inte kan tillhandahålla lågriskstillgångar som uppfyller kraven på diversifiering och exponeringsgränser får diversifieringsgraden hos de lågriskstillgångar som lämnas som säkerhet vara lägre förutsatt att lågriskstillgångarna i insättningsgarantisystemets säkerhetsportfölj som helhet har en hög diversifieringsgrad.
21. Insättningsgarantisystemen bör begränsa sin exponering gentemot skuldebrev emitterade av såväl privata som offentliga långgivare vilkas värde i hög grad korrelerar med händelser som innebär att insättningsgarantisystemen tvingas ersätta insättare

eller bidra till resolution och därmed kan tvingas kräva att betalningsåtagandet fullgörs. Skuldebrevens denomineringsvaluta bör dock inte beaktas i detta syfte eftersom detta skulle begränsa möjligheterna att tillhandahålla säkerheter alltför mycket. I enlighet med proportionalitetsprincipen kan korrelationsnivån dessutom vara högre för mindre institut som inte kan tillhandahålla tillgångar som säkerheter som uppfyller detta krav, förutsatt att korrelationen inom insättningsgarantisystemets portfölj som helhet är låg.

22. Dessutom bör insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna på lämpligt sätt beakta eventuella skillnader mellan säkerheternas denomineringsvalutor och denomineringsvalutan hos insättningsgarantisystemets garanterade insättningar.
23. Säkerheterna får hanteras av insättningsgarantisystemet självt eller av en tredje part inom ramen för en trepartslösning för hantering av säkerheter förutsatt att kraven i dessa riktlinjer uppfylls.

Del 7 – Värderingsavdrag

24. Insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna bör alltid göra ett värderingsavdrag av de lågriskstillgångar som lämnas som säkerhet, såvida säkerheten inte lämnas i kontanter i samma valuta som betalningsåtagandet. Detta innebär att värdet på den underliggande tillgången beräknas som tillgångens marknadsvärde minus en viss procent (värderingsavdrag).
25. Insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna bör se till att värderingsavdraget återspeglar de kredit-, marknads- och likviditetsrisker som varje tillgångs exponeringsvärde ger upphov till. I detta syfte bör olika värderingsavdrag fastställas med beaktande av typen av emittent och dess kreditkvalitet liksom tillgångarnas löptider och denomineringsvaluta.
26. Värderingsavdragets storlek bör också basera sig på en kvantifiering av förväntade förluster och den förväntade tidsåtgången för att sälja tillgångarna.
27. Det finns ett antal tänkbara system och metoder för att beräkna värderingsavdrag, men det system för värderingsavdrag av tillgångar som får användas som säkerhet av ECB eller de nationella centralbankerna i Europeiska unionen är en sund lösning.
28. Insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna bör se till att värdet av lågriskstillgångarna justeras till det verkliga marknadsvärdet regelbundet, om möjligt dagligen.
29. Marknadsvärdet av de lågriskstillgångar som lämnas som säkerhet justerat med värderingsavdrag bör också bibehållas över tiden. Detta innebär att om det verkliga marknadsvärdet av de underliggande tillgångarna regelbundet sjunker under ett visst tröskelvärde och inte längre överensstämmer med den täckningsgrad som tillämpningen av värderingsavdraget ger bör kreditinstitutet uppmanas att tillskjuta fler lågriskstillgångar eller byta ut den relevanta delen av betalningsåtagandet mot likvida medel.

30. Insättningsgarantisystemen eller de utsedda myndigheterna är heller inte förhindrade att ålägga de deltagande instituten ytterligare rapporterings- och informationskrav.

Del 8 – Tillsynsbehandling

31. Tillsynsbehandlingen av betalningsåtaganden bör syfta till att skapa lika villkor och mildra den procykliska effekten av sådana åtaganden till följd av hur de hanteras i redovisningen.
32. Om redovisningsbehandlingen resulterar i att ett betalningsåtagande fullt ut återspeglas i balansräkningen (som en skuld) eller att säkerhetsställandet fullt ut återspeglas i resultaträkningen, bör ingen särskild tillsynsbehandling krävas för att mildra de procykliska effekterna.
33. Om redovisningsbehandlingen däremot resulterar i att betalningsåtagandet och säkerhetsställandet inte framgår av balansräkningen, bör de behöriga myndigheterna inom ramen för gransknings- och utvärderingsprocessen göra en bedömning av de risker som kreditinstitutets kapital- och likviditetssituation skulle exponera det för om insättningsgarantisystemet skulle uppmana institutet att betala sina åtaganden i kontanter, och utöva sina befogenheter för att se till att den procykliska effekten mildras genom att skärpa kapital- eller likviditetskraven.

Avdelning III – Slutbestämmelser och genomförande

Ikraftträdande

34. Insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna bör tillämpa dessa riktlinjer genom att integrera dem med sina förfaranden senast den 31 december 2015. Därefter bör insättningsgarantisystemen och de utsedda myndigheterna se till att dessa riktlinjer tillämpas effektivt. Samma tidsram för genomförandet gäller för resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter, i den mån dessa riktlinjer riktar sig till dem.